

EPISCOPAT. MAGDEBURGENSIS.

421

Restat in hac Tabula Episcopatus Magdeburgensis titulo ipsius Tabula nominatim comprehensus. Episcopus Magdeburgensis, vulgo Meydburg, ab urbe primaria nomen habet. Carolus Magnus tota reformata Saxonia, decem Episcopatus in ea instituit, quorum omnium celeberrimus fuit Magdeburgensis, cuius sedes ex primitiva fundamine in Styde fuit, tum ad Valersleve, tertio in Vrese translata. Tandem per Ottonem I. Imperium anno cccxxx ad Magdeburgum mutata, ejusque auspicio in primatum Germaniæ sublimata, ut habet magnus Chronicorum Codex anonymus. Quamquam tamen Saltzburgensis caterique Archiepiscopi Electores, primam hanc dignitatem Antistiti Magdeburgensi non tribuant, ut Crantzius in Metropoli tradit. Magdeburgensem autem Burggravium constituit Otto I, ut præset judiciis publicis & gubernationi publicæ, loco Imperatoris, in his terris & in hoc Episcopatu, ac cæteris huic coniunctis. Primus hoc munus gessisse traditur ordinatione Ottonis Gero Marchio Lusatiae, cuius memoriam conservat Monimentum Cænobi Gero-densis. Hunc sequuti memorantur hoc ordine aliqui, Hermannus Dux Saxoniae, Lotharius Comes de Waldeck, Fridericus Lotharii Filius, Conradus eiusdem Nepos, Manfredus Conradi uterinus Frater. Hoc in prælio caeso, dignitatem consequutus est Dittericus, Comes Plocensis, cuius filiam cum duxisset Vdo Marchio Brandenburgensis occupato Burggraviatu, successorem reliquit Henricum Filium. Eo facto functo Lotharius Saxo, idem munus commendavit Burchardo è familia Dominorū de Quetfort, à quibus est origo Comitum Mansfeldensium. Post hunc reperiuntur in ea dignitate fuisse constituti Domini de Schrapela, a quibus aucto-ritate Rodolphi Imperatoris, translata est in Duces Saxoniae Electores. Vrbs primaria Magdeburgum olim Parthenopolis, a Venerè Parthenia ibi culta, sita ad Albimfl. a Ioanne Capnione Dmoadum Pyrgum dictum, a Græca voce. Dmoades enim puellas ancillares Græci ferunt, quas per Aphæresin Maid dicimus, & πύργον Bur-gum, ut πύργος Buxus. Aeneas Silvius Magdeburgensem vocat, & Virginopolim Metropolitica insignem urbem inter Saxones, opibus & auctoritate memorabilem, scribit. Ligurinus Virginis Urbem dixit, & Virginum ha-bitationem. Ptol. μεσσίον. Hanc civitatem Otto condidit, ut scribit Lupoldus: auxit ibique requiescit, Otto Frisingensis. Inclyta hæc urbs Imperatorumque honesta sedes, tres in partes dividitur, estque munita mœni-bus ac propugnaculis, turribus quoque ac fossis valida ac tuta, ædibus pulcherrimis, perpolitatis plateis vicisque insignis, ac templis magnificis celebris. Imprimis vero nobile D. Mauritij Fanum, ex quadrato lapide stru-cturae magnificentia conspicuum, Ottonem Cæsarum insigne opus. Magistratus jus civile Romanorū Saxo-nica lingua conscriptū, non sine reverentia custodit, quod Caroli Magni auctoritate firmatum tradunt, eoq; in decisione causarum vicinæ gentes recurrunt: magna & venerabilis earum legum auctoritas habetur. Atq; hæc de Magdeburgensi Episcopatu sufficient. Cæterum ut huic descriptioni Colophonē imponamus, demus regionibus hac Tabula contentis suos amnes: Hi sunt: Albis, Onacra, Oltemia, Sala, V. Viperus, Jnderst, Struma, Roide, Ruma, Vker, Fues, & alij. Nō Montes defunt, inter quos qui dicuntur, Der Ramelberg, Melibocus, & alij: neque Silvæ, inter quas, Auff dem Hartz-Waldt, Solinger Waldt, cum alijs, quas in ipsa Tabula cernere licet.

Episcopus
Magdeburgensis;
unde dictus.
Imperium ma-
jorum.

Urbes

Flumina.
Montes.
Silva.